

G
A
E
B

XX.

LETNIK

1973-74

št. **4**

Mesečnik (8 števil)

Izdaja:

Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12

34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart Trst

Naslovna stran:

Alenka Dobrila

3. razred

osn. šole v Ricmanjih

Posamezna številka

150 lir

Letna naročnina:

1.200 lir

Galeb je registriran na sodišču
v Trstu pod št. 158 od 3.
maja 1954

Galeb je včlanjen v
zvezi periodičnega
tiska USPI (Unione
Stampa Periodica
Italiana)

VSEBINA

Meta Rainer: Rojenice	69
Vlado Firm: Čudovito potovanje Matička in njegovega strička	70
Črtomir Šinkovec: Cibe	73
Valentin Polanšek: Sveti Blaž in sankanje	74
Ludovika Kalan: Viharnik	76
Vojan Arhar: Primož Trubar in njegovo delo	77
Neža Maurer: Bele rože	78
Vera Poljšak: Na snegu	79
Stana Vinšek: Na pot	80
Danilo Gorinšek: V naši hiši	80
Natečaj	81
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Naša račka	81
Šolarji pišejo	82
Urednik odgovarja	88

OB 125. OBLETNICI PREŠERNOVE SMRTI

Meta Rainer

Ilustr. Leon Koporc

Rojenice

ob Prešernovi zibelki

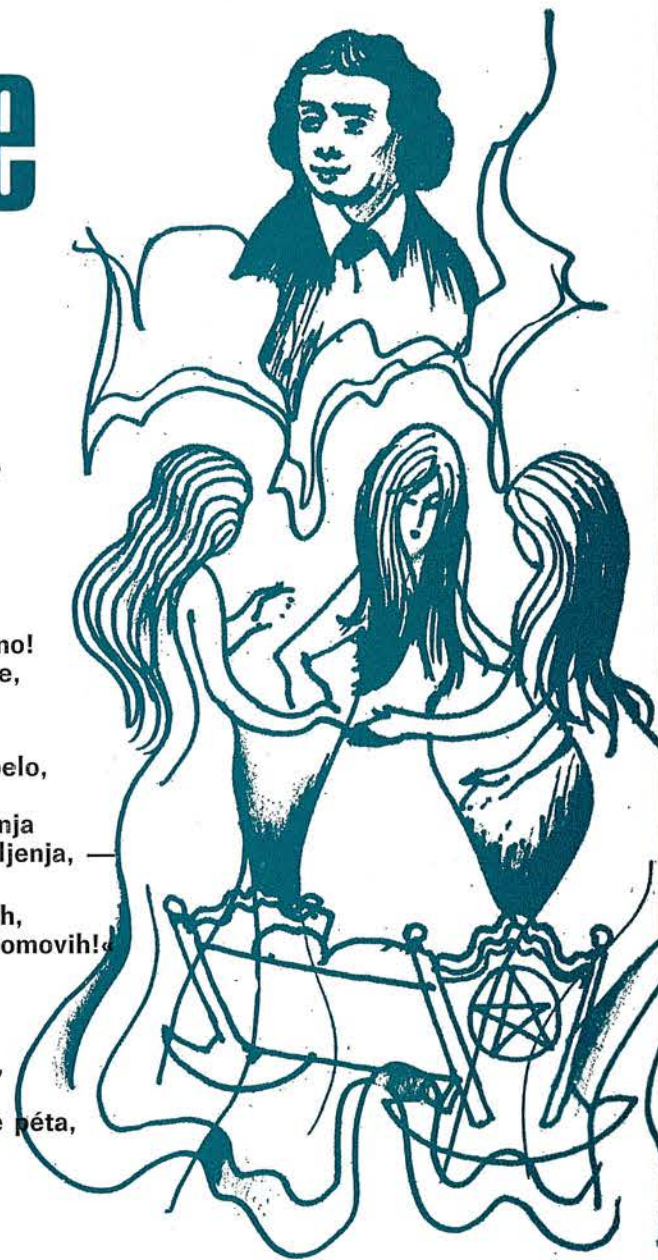
Gorenjsko vasico je noč zagrnila,
pri »Ribiču« mati je dete povila.
Ob zibeli so rojenice se zbrale,
usodo so detetu prerokovale:

»Ti detece, danes tu novcrojeno,
boš pesmi za slavo rodu posvečeno!
V ljubezni razdalo srce boš goreče,
a samo užilo le malo boš sreče.

O bratstvu, svobodi, resnici boš pelo,
ob grobu prijateljev bridko ihtelo.
Iz stisk, iz samote, teme in trpljenja
prižgalo Slovincem boš baklo življenja,

zato boš živelo še v poznih rodovih,
pozabljeno nikdar v slovenskih domovih!
Tako rojenice so v noč govorile,
besede preroške so se izpolnile:

v gomili že davno telo mu počiva,
a dela njegova so neumrljiva.
Dokler bo slovenska še pesem kje péta,
živelo ime bo Prešerna-poeta!

Čudovito potovanje Matička in njegovega strička

35. Tako sta se dolgo vozila. Za sabo sta imela že velike daljave. Toda med to veselo vožnjo se je pričel slon izenada nemirno obračati. Striček ga je začudeno opazoval. Kmalu je zagledal v morju ogromnega morskega psa. — »Kaj bo sedaj?« je zavpil striček in preplašeno strmel v morje. Matiček pa se je brž znašel: pograbil je kup konzervnih škatel in jih odnesel na krmo čolna. »Le brez skrbi, stric, zverina bo dobila drug zalogaj, kot si ga želi! Ne bojte se za svoj trebušček.« — Striček je ob tej pripombi kljub nevarnosti jezno ošvrknil Matička.

36. Morski pes se je pogнал iz vode in odprl požrešno žrelo. In že mu je priletela prva škatla naravnost v gobec. Za njo druga, tretja in ostale. Morski pes je goltal, goltal, dokler se ni naveličal. Najbrž je bila ta hrana tudi za morskega psa pretežka. Zaprl je gobec in se potopil pod morsko gladino. Matiček ni mogel verjeti očem. Zmagal je v borbi z morskim psom. — Zavpil je: »Striček, vaš trebušček je rešen!« — »Jezičnež,« mu je smeje požugal stric in zadovoljno udaril slona po hrbtu. Spet mu je Matiček pomagal iz zadrege.

37. »Veš Matiček,« je zavpil stric nečaku, »ne bilo bi prav, če bi še naprej izkoriščala slonovo gostoljubje. Pustiva ga, da odplava po svojih poteh. Pa tudi naveličal sem se že vozariti na njegovem hrbtu. Splezal bom v čoln, ti pa glej na ravnotežje!« Stric se je res pogнал v morje in trudoma plaval. Matiček mu je pomagal v čoln. Trudil se je, da so mu žile nabrekile. »Težji ste kot morski slon,« je zastokal. Končno ga je z največjim naporom le spravil v čoln. Oddahnila sta se oba in se hvaležno poslovila od slona.

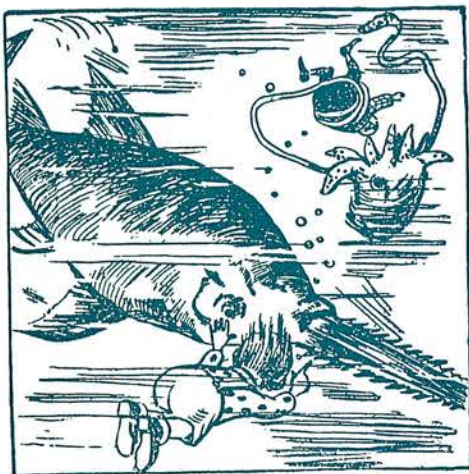

38. Spet sta bila sama v čolnu. Razvila sta jadro in veter je naglo gnal čoln po gladini. Vožnja je bila prijetna. Stric se je udobno zleknil in mežikal v sonce. Kmalu je zaspal. Matiček je sedel pri krmilu in zadovoljno opazoval stekleno gladino morja. Le enakomerno smrčanje je motilo tišino. — Res prijetna vožnja, je preudarjal Matiček, toda ko se je obrnil, je ves prestrašen osupnil. Ogromne lovke morske sipe so se ovijale okoli strica. Zakričal je. Stric se je prebudil, prvi hip presenečeno mežikal, potem pa otrpnil od groze.

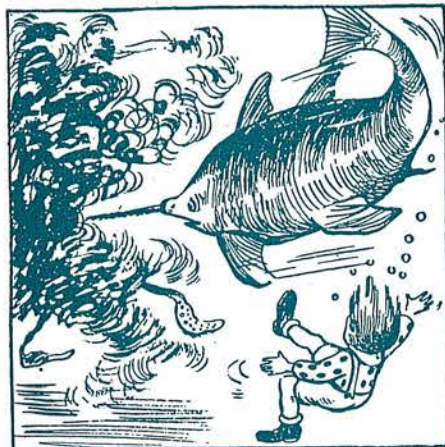

39. Vedno bolj tesno so se sipine lovke oprijemale strica. Stric se je otepal tesnega oklepa in vpil. Čoln se je nevarno nagnil. Matiček je naglo potegnili žepni nož in se spoprijel s sipo. Krepko je sunil z nožem v lovko, toda nož je bil vse preskromno orožje za nevarne lovke. Izenada se je stričevo telo dvignilo, zanihalo v zraku in sipa ga je potegnila s čolna v morje. Voda je visoko brizgnila in pogoltnila strica. Matiček ni okleval. Z nožem v roki se je pogнал za njim. Rešiti ga je treba.

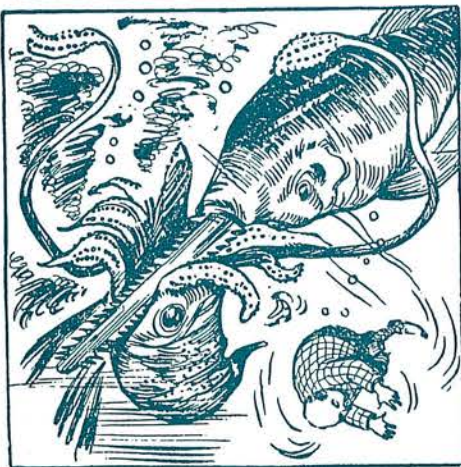

40. Pod vodo se je Matiček zdrznil. Videl je strica, kako se s poslednimi močmi bori z nasilno sipo. Že je zaplaval proti njemu, ko je zagledal, kakor strme vanj oči velike morske ribe-žagarice. Junaško se je obrnil k njej, jo vljudno pogladil in pokazal na strica, ki se je otepal sipe. Riba je začudeno strmela v junaškega fantička. Matiček pa jo je z vsemi močmi porival proti stricu in jo previdno prijel za dolgo, ostro žago, ki se je končavala v ribji gobec. Riba se je vedno bolj uklanjala njegovi volji.

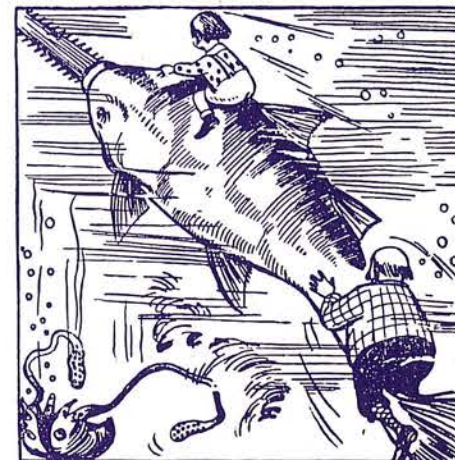

41. Strica ni bilo več videti. Sipa je opazila žagarico in spustila črno tekočino, da bi se skrila zasledovalcem. Črnikasta, kalna tekočina je zakrila bližino nesrečnega strička. Matiček pa je še kar naprej nagovarjal ribo-žagarico, naj reši strička. Končno ga je riba razumela. Kot blisk se je pognala v črn oblak, ki je postajal vedno večji in gostejši. Matiček je naglo plaval za njo, da bi pomagal v boju. Vedel je: le riba lahko reši ubogega strička. Njegov nož je premajhen. Toda kljub vsemu bo morda potrebna njegova pomoč.

42. Zaplaval je v črni oblak in ko so se oči privadile okolice, je ostrmel: riba je že junaško odžagala prvo lovko, ki je opletala strička. Potem je bila na vrsti druga in tretja, toda četrta lovka je zopet tesno oklepala njegov trebušček. Tedaj je sipin kljun ostro udaril tik njene glave. Sipa se je branila. Z eno lovko je hotela oviti ribo velikanko. Toda zmotila se je! Riba je razjezil sipin napad in naglo ji je zasadila žago v telo in kar počez preklala. Striček je bil rešen. Mrtva sipa se je počasi potapljala v globino.

43. Matiček je ves srečen objel ribo. Vsi trije so plavali na površje. Striček se je krčevito oklenil njenega repa, Matiček pa ji je brezskrbno zlezal na hrbet. Na površju sta sproščeno zadihala, posebno stric Miha, ki mu je pod vodo hudo primanjkovalo zraka. Riba je zaplaval proti njenemu čolnu, ki se je brezskrbno zibal na valovih. Ko sta se Matiček in striček skobacala v čoln, jima je riba zamahnila z repom v slovo in izginila v valovih. — Stric se je skrbno otipaval in zadovoljno ugotovil, da mu sipa kljub krčevitemu objemu ni polomila kosti. Matiček ga je nagajivo ošvrknil, da je najbrž njegovo smrčanje privabilo sipo iz morskih globin.

44. Zadovoljno sta pognala čoln. Zmračilo se je in stric je utrujen od doživljajev dneva kmalu zaspal. Na straži je ostal Matiček in vodil čoln... Jutro ju je našlo v bližini nepreglednih travnikov morskih alg. Matičkovo mesto je prevzel stric in v velikem ovinku sta brzela naprej. Iznenada je prevzel Matička, ki je ležal na prednjem delu čolna, lahen drget. Kmalu za tem je začelo oba mraziti in na nebu sta opazila rdečkast sij. Stric se je stresel in dejal: »Hm, mislim, da sva se približala Severnemu ledenemu morju.« — Njegove domneve so kmalu potrdile velike ledene plošče, ki so plavale po modrikasti morski gladini.

(Dalje)

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Robert Hlavaty

Cibe, cibe, cibe —
Mojca pokliče kokoške.
Kokoške pritečejo,
zrnje pozobljejo,
v gnezda se odpravijo,
in valijo jajca:
tri za strica Zajca,
dve za deda Medveda,
pet za mamo, pet za ata,
da bolj slastna bo solata,
da bo zame kaj ostalo.
To se bo hlastalo,
cmokalo
cmok, cmok, smok!

Sveti Blaž in sankanje

Menda je bila zima včasih drugačna, kot je današnje čase? Mnogi pač to trdijo, češ: to ni bila včasih redkost, da so imeli od Vseh svetih pa tja do Jožefovega saninec, po katerem so iz vseh gorskih grap na saneh vozili les — joj! kako prijetno so cingljali zvončki na konjskih komatih!

Okoli Svečnice leži vselej debel sneg. Oster vzhod preko Pece pa ga osreni.

Ob tem času otroci najbolj silijo ven v zimo.

Za Rovtarjeve otroke pa so bili ravno dnevi najlepši. Ker le po sreču so se mogli drsati in sankati, v mehkem, visokem snegu pa ne. Otroci so bili premajhni, da bi si sami znali narediti saninec. Vrhu tega pa desk — in smuči so bile stare česo imeli le skromne sanke, zbite iz kle, iz katerih so populili preostale žeblice, ali pa kratkomalo skodle, ki so jih spredaj za silo ošilili in nanje pribili pasjo vratino za prečni jermen. Seveda, kaj bi naj siromaki počeli s takimi sanmi in smuči v debelem snegu!? A po sreču je šlo, da je koj tako žvižgalo!

Pa je po svečnici sveti Blaž. Na ta dan je za kmete, posebno pa še za voznike, velik praznik. Šega je bila, da se na ta dan tudi sankati ne sme. Pa zakaj ne? — Pravilo se je tole:

Tam v Solčavi ali pod Uršljo goro je bil nekoč fant, ki se je prav rad sankal. Na Blažovo se tudi ni nič zbrigar za svarila odraslih. Vzel je sanke in švignil na strmino sosednih

travnikov. Kar na vse zgodaj zjutraj se je spravil sankat, ne da bi se prej »oblašil«. Preden se je smeli fantalin spustil s svojimi sankami raz vrh strmine navzdol, je še rekel:

»Sveti Blaži, sveti Blaži, našo staro muco draži!«

Nato pa zdirja po strmini. — Glej, silen vihar potegne, da jemlje zoprežu vid in sluh... in z veliko brzičino ga zanesejo sanke proti debelemu jesenu — pa tresk!, po njem je bilo.

Ko so domači fanta iskali, so menda našli le še čreva, ki so bila po vejah visokega drevesa navita — druge sledi pa ni bilo...

Rovtarjevi otroci so seveda dostikrat že slišali to zgodbo. Hu, pa so se tudi bali! Bog ne daj, da bi komu prišlo na dan svetega Blaža sankanje na misel!

Rovtarjevi so dobivali mleko na Zarobju, kadar je pri njih doma bila krava jalova. In Lešek, najstarejši otrok, je moral vsak dan ponj. Tako tudi na Blažovo.

Stara mati so še na tešče vse članke družine »oblašili«. Opravljali so to s šepetajočim žebranjem, ki ga otroci niso razumeli.

Blaževanje se je vršilo tako, da so z gorečo svečo krožili vsakemu posamezniku krog glave, lehti, trupa in nog. Pri tem pa so pravili lepe prošnje.

Ko je voščnica šla trikrat okoli glave, so dejali nekako takole:

»Prosim te, presveti Blaž, pravo pamet daj vsak čas!«

Pri lehtih pa se je glasilo:

»Naj tele roke delajo dobro le!«

Pri trupu se je rekalo:

»Čista duša zdravega telesa naj zagleda enkrat nebesa!«

Pri nogah pa:

»Po prvi poti naj hodi ta noga povsodi!«

Po blaževanju je Lekšec tisto dopoldne pretičal ob oknu. Zunaj je bilo tako sinje nebo — in sneg je bil osrenjen, kot še nikdar tako!

Takoj po južini so Lekšeca spravili na Zarobje. Pot ga je peljala mimo Jarkovca, kjer je bilo otročadi pri hiši, da je kar tako mrgolelo po kotih. O — in tam pri tisti hiši je bil tisti dan gosposko oblečen otrok in se je sankal. Sankal, danes ko je Sveti Blaž! Lekšec se je ustrašil, da je obstal na mestu. Med strah pa se je pomešalo tudi občudovanje

imenitnih sani, kakršnih še nikoli ni videl. Tuji otrok pa je vozil menjaje domače otroke od skedenjskega mostu do hišnega pragu. Kak žuboriž, kako veselje! Na licih sankajočih se je bil napisal nepoznan ponos.

Lekšec je bil v veliki zadregi, da ni zaprosil za enkratno vožnjo s tujim fantom. A mu je prišel Sveti Blaž na misel in se je obvladal ter oklevaje nadaljeval svojo pot.

Z Zarobja se vračajoč, je tlela v njem venomer ista želja kot velika skušnjava: Morda se bodo pri Jarkovcu še koj sankali, ko pridem nazaj!

Bilo je res tako. Zdaj so kar po trije sedeli na imenitnih sankah in švigali čez gorico. Lešek je stopical in gledal. Rad bi šel dalje. Pa mu je nekaj šepetalo: Oh, sanke lahko malo pogledaš, ko so tako gosposke! Takih še nisi videl, a ne?

Kako bi se le dalo na njih peljati?
Kaj rečeš?

Navsezadnje je gosposki otrok povabil tudi Leškeca, naj prisede. A Lekšec se je obotavljal. Skušnjava je bila strašanska. Pa se je spet vzdržal. Vroče mu je bilo pri srcu. Roke so drhetele, lica so pordevala in bledela. »Veš, temu je Blaže ime, zato se brez skrbi z njim sankamo!« je povedal Jarkovčev Pepi. Skoraj bi Lekšec verjel.

»Pa sem daj tvoj nahrbtnik s steklenico! Se bova midva z Blažetom peljala dol po gonji. Boš videl, da ne bo ničesar.«

In že sta švignila tuji fant in Pepi po sanincu dol. — Lekšec je napel sapo in z nemirnimi očmi sledil sankam.

Že sta bila doli pri koritu konec gonje. — Tam spodaj na ovinku pa, kakor bi fanta zagrabila čudna nevidna roka, ju je zmanjkalo... snežni oblak je vse zakril.

Prijokal se je Lekšec domov, kajti mleka ni bilo, ker se je steklenka strla. Jarkovčevi pa so nesli domov zlomljene sani, opraskanega tujega fanta — in domačega Pepija z zlomljeno nogo.

Ludovika Kalan

Ilustr. Marjanca Jemec Božič

VIHARNIK

Na vrhu zapuščene gore
oklepam krčevito se čeri,
skoz veje tulijo viharji,
megle ovijajo me s pajčolani
a v sinjih dneh planinsko sonce žge,
da ves medlim,
od žeje se sušim,
na koreninah sončijo se gadi.
Plazovi so spomladi
podrli in odnesli brate bore.
Ostal sem sam,
izmučen,
pohabljen, zgrbljen, sključen.
Ne klonim,
kljubujem.
Premagal sem neviht nemalo,
umrl bom le,
ko plaz utrga skalo.

Podobe iz preteklosti

Vojan Arhar

Primož Trubar in njegovo delo

Od konca XIV. stoletja dalje je zavladal v cerkvi precejšen nered. Na veselem papeževem dvoru so se bolj posvečali zabavam kot molitvi, visoke cerkvene službe so za drag denar kupovali premožni ljudje brez ustrezne izobrazbe, nižji duhovniki, ki so bili praviloma brez šol, pa so bedno životali. Tako neurejena cerkev ljudem ni mogla nuditi prave verske tolažbe, ki so jo od nje pričakovali.

Zato so negodovali vsi sloji: plemstvo, meščani in kmetje. Ko pa so v Nemčiji začeli prodajati odpušcanje grehov v korist zgradbe cerkve sv. Petra v Rimu, je zoper številne nepravilnosti v cerkvi leta 1517 nastopil Martin Luter. Izjavil je, da ne priznava papeža za verskega poglavarja in da veruje samo v tisto, kar je zapisano v sv. pismu. Trdil je, da človeku v stiku z Bogom ni potrebno posredništvo cerkve in duhovnikov. Zavračal je tudi vse zakramente razen sv. krsta in sv. obhajila. Lutrov nauk, tudi evangeljska vera ali protestantizem imenovan, se je začel hitro širiti; zajel je zlasti srednjeevropske in skandinavske dežele.

Ker razmere v cerkvi na Slovenskem niso bile boljše od razmer v preostali Evropi, se je novo versko gibanje razmahnilo tudi pri nas. Vest o Lutrovem nauku so na Slovensko prinesli študentje, ki so se šolali na visokih šolah v Nemčiji, pa tudi razni trgovci, rudarji in vojaki. Prvi luteranski spisi so bili napisani v nemščini in italijanščini, toda teh ljudstvo, ki je bilo večinoma nepismeno, ni razumelo. Za luteransko vero se je bolj navduševalo plemstvo in meščanstvo. Za novi verski nauk se je v nemal tudi tržaški škof Bonomo.

Eden izmed njegovih učencev je bil Primož Trubar, po rodu kmečki sin, kasneje pa

duhovnik in voditelj slovenskih protestantov. Ker pa je protestantizem zahteval, da naj vsak vernik sam bere sv. pismo in da naj se mašuje v jeziku, ki je preprostem človeku razumljiv, je Trubar kmalu uvidel, da so njegovemu ljudstvu potrebne predvsem slovenske knjige od šolskih učbenikov do verskega čtiva. Toda, kako naj se začne pisati v jeziku, v katerem dotlej še nihče ni pisal? Vse dotedanje knjige so bile namreč napisane v latinskem, nemškem in italijanskem jeziku. Vendar Trubar ni obupal. Že leta 1551 je izdal slovenski abecednik in katekizem. To sta bili prvi slovenski tiskani knjigi. Prevedel je tudi sv. pismo nove zaveze, napisal pesmarice, postile (to je razlage nedeljskih in prazničnih evangeljev), koledar, cerkveni red slovenske protestantske cerkve itd. Vsega je napisal 27 knjig in tako postal najplodovitejši slovenski protestantski pisec. Pisal je v dolenjščini, ki je tako postala glavni temelj sloven-

Trubarjeva rojstna vas Raščica kot izgleda danes. Sredi vasi je spomenik posvečen Trubarju.

skega knjižnega jezika. Za črke pa je izbral latinico, pri čemer je tujo pisavo prilagodil potrebam slovenskega glasovja.

Pomen Primoža Trubarja za Slovence je ogromen. On je začetnik slovenske književnosti in slovenskega knjižnega jezika. Njegova zasluga je, da smo Slovenci dobili svoj črkopis, primeren knjižni jezik in prve slovenske tiskane knjige. S svojim neumornim delom je postavil temelje, na katerih so potem slovenski jezik izpopolnili in ga izoblikovali v umetniško izrazilo France Pre-

šeren, Fran Levstik, Ivan Cankar, Prežihov Voranc in drugi ter v njem ustvarili čudovite literarne umetnine.

Delovanje Primoža Trubarja je bilo vse-skozi versko reformatorsko in prosvetiteljsko. Potegoval se je za slovensko službo božjo in za organizacijo slovenskega šolstva. Njegovo delo so dopolnili njegovi učenci: Sebastijan Krelj, Jurij Dalmatin in Adam Bohorič. Primož Trubar se je rodil 1508 na Raščici na Slovenskem, umrl pa je leta 1586 v Derendingenu na Nemškem.

Neža Maurer

Ilustr. Marjanca Jemec-Božič

Bele rože

Beli šopki belih rož
mi v naročje padajo;
jih lovim — a ne ujamem —
sproti mi izginjajo.

Žalosten dlani si gledam
žalosten za cvetjem tipljem:
bele listke belih rož
si v oči in usta sipujem.

Glej no, kamen zacvetel je!
Pa še smreke vse cvetijo!
Kaj lovil bi bele cvetke —
naj cvetijo, kjer želijo.

PETER BONOMO. Tržaški škof Peter Bonomo je leta 1530 posvetil Primoža Trubarja v mašnika. V našem mestu se je mladi Trubar navzel protestantske miselnosti prav pod vplivom tržaškega škofa Bonoma. Zaradi tega je moral kasneje zapustiti domovino in iti v izgnanstvo v Nemčijo.

ABECEDNIK IN KATEKIZEM V LATINICI. Leta 1555 je dal Trubar ponatisniti abecednik in katekizem v latinici, ker je ugotovil, da je ta črkopis enostavnejši. Kasneje je Trubar spisal še mnogo drugih knjig. Trubar je prilagodil latinico potrebam slovenskega jezika. Med drugim je uvedel znake fh za glas š, sh za ž in zh za č.

JURIJ DALMATIN. Je bil pomemben slovenski protestantski pisatelj in Trubarjev prijatelj. V slovenski jezik je prevedel obsežno in zahtevno delo »Biblja, tu je, vse svetu pismu.« Bibljo so natisnili v Wittembergu na Nemškem leta 1584. Knjige so pošiljali v domovino skrite v sode, da jih ne bi avstrijske oblasti zaplenile.

PRIMOŽ TRUBAR. Rodil se je leta 1508 v Raščici na Dolenjskem. Umrl je leta 1586 v Derendingenu v Nemčiji. Trubar je prvi slovenski pisatelj. Zato je on tudi začetnik slovenskega knjižnega jezika. Šolal se za duhovnika na Reki, v Salzburgu in v Trstu.

ABECEDNIK IN KATEKIZEM V GOTICI. Na Nemškem je Trubar služboval kot protestantski pridigar. Leta 1551 je v Vrachu sestavil in izdal prvo slovensko knjigo, ki obsega abecednik in katekizem. Knjiga je tiskana v gotici.

STRAN TRUBARJEVEGA EVANGELIJA SV. MATEVŽA. Čeravno je Trubar preživel večji del svojega življenja v tujini, je vedno vneto ljubil domovino in slovenske rojake. To ljubezen izpričujejo razni njegovi nagovori: »Lubi Slovinci«, »Lubi bratje«, »Muji lubi Slovinci«, »Muji lubi bratje inu Slovinci«.

Abecedarium

vnd der Klein Catechismus
In der Windischen
Sprach.

Ane Buquice / ia tib se ty
Mladi inu preprosti Slouenci
mogo labku vfarim zhestu
brati nauzbiti / Duh so tudi
ty negshy stuti te kerzhanskte.
Vete inu ane Molytue /
te so prepisane od anio
ga Peryatila vshy
Slouenzou.

Rom. xliii.
Et ois lingua confitebitur Deo.

A B C D E F G H I K L M
N O P Q R S T V X Y Z

A b c d e f g h i k l m
n o p q r s t v x y z

A B C D E F G H I K L M
N O P Q R S T V X Y Z

Q r y m o u a
A e i o u
Sua stymouza vfupe.
Ae eu ou ia ni.
Ae a si se oe.
Ab eb eh eb ub
Ash esh ish osh ush
Bad bed bed bod bud
Caf cef cif cof cuf
Daf desh dish dosh dush
Faf fer fir for fus
Gal gal gul gol gub
Gsh

ABECEDARI

V. M. ENB BV QVICE,
in katerih se ti mladi inu preprosti Slo-
uenci, mogo labku inu hiaru
beati inu piflatina
uuzhati.

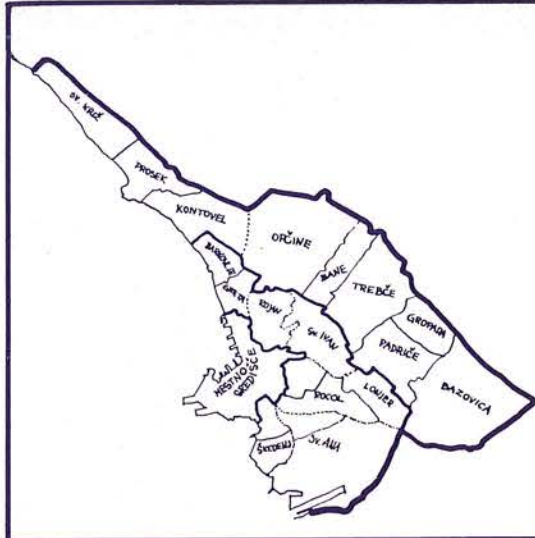
Rom. XLIII.
Et omnis lingua confitebitur Deo.
M. D. LV.

CATECHISMVS.

Vslouenskim lesiku fano
kratko fastopno islago. Inu
rne Molytue tar Nauzhi Boshy, v fca
ti z hifiga suctiga pifma.

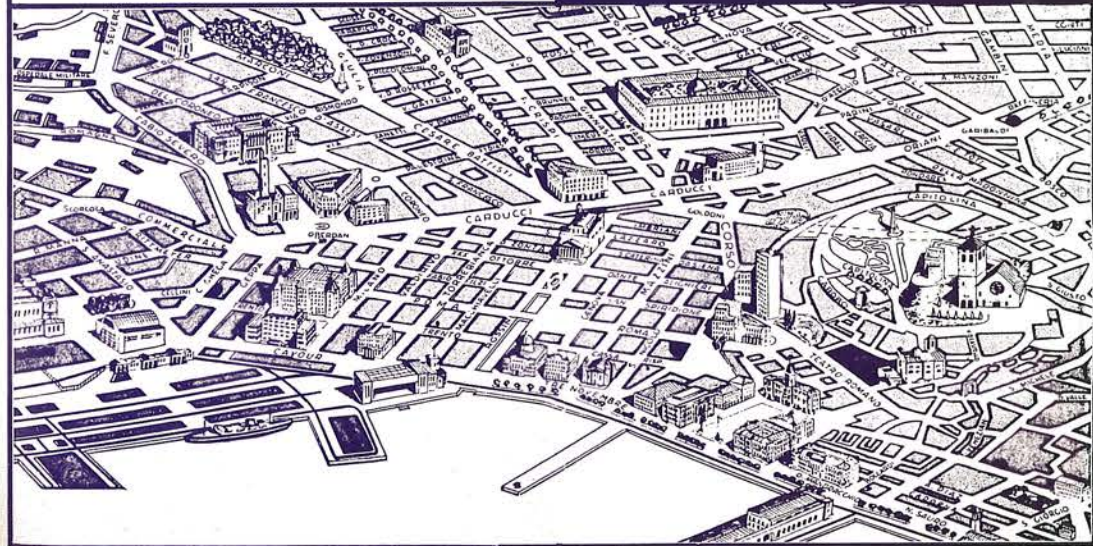
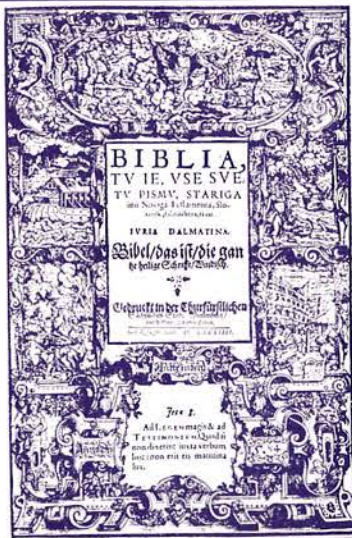

Pfal. VIII. Math. XXI.
U hi vst hi kir ne vnaio gonariti inu hir
sejaco, Si ti Gospud tuio zhesti gos
15 ri uarechl. 55.

Lubi Slouenci.

Vom inu nom ie uediozh, de leta nasha
slovenska besseda dosehmal, se nez slas
tinskimi, temuzh le ta Crouaska Scrouaskimi
puhshtabi, pifjala. Is tiga usaki more uediti, de
nas letu pifpane inu Tolmazhouane (kir nema-
mo pred sebo o benigna Nauuka oli Exempla)
sdai na peruu, teshku stoy. Obt uaku k uerimu,
letu nashe peruu dellu, se cilu popelnoma ne
sdy, ta smisli kai usi modri gouore, kir prauio,
De sledni sazhetig ie Teshbak inu nepopela
nom. Mi smo, Bug uei, dosti smishlouali, skako
uimi puhshtabi to nasho bessedo bi mogli prou,

TOPOGRAFSKI ZEMLJEVID TRSTA

ZEMLJEVID TRŽAŠKE OBČINE. Debelejša črta loči mesto Trst od ostalega ozemlja tržaške občine. Tanjše črte ločijo ozemlja, ki pripadajo posameznim vasem in trgom tržaške občine.

PEČAT TRŽAŠKE OBČINE. Pečat so uporabljali občinski možje že v 14. stoletju. V sredini pečata so trije stolpi, ki so sestavni del nekdanjega mestnega obzidja in napis TERGESTVM (Trst). Pečat obkroža še napis SISTILAVN PVBLICA CASTILIR MARE CERTOS DATMICHIFINES (Sesljan, Kaštelir in morje so moje varne meje).

TRST. Mestno središče

TRŽAŠKI GRB. Sestavlja ga bela helebarda na rdečem ščitu. O helebardi pripoveduje legenda naslednje: v rimskih časih je služboval v Trstu legionar Sergij. Ker je bil kristjan, so ga preganjali. Premestili so ga daleč v Evfratovo deželo. Tam so ga ubili. V trenutku ko je mučenik Sergij umiral, je na glavni trg v Trstu padla z neba njegova helebarda.

Kotiček za najmlajše

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

NA SNEGU

IN STA SE ODPELJALA Z NA
SNEG V .S SEBOJ STA VZELA
TUDI IN .KO STA DOSPELA
V , STA NAPRAVILA .NA
GLAVO STA MU DALA , V ROKE IN
OKROG VRATU . POTEM STA
SE DRSALA S IN S
NA JE SIJALO , ZATO
STA SI NADELA .DRSALA STA SE DO
, NATO STA LEGLA TRUDNA V

NA POT

Dovolj smo vzeli si na pot
jedače in pijače,
poglejmo zdaj, morda drugod
je res kako drugače!

»Kam, kam nocoj pa greste vsi?«
Tja, kjer se sonce skrije,
čer morja, mesta in vasi,
puščave in prerije.

Z letalom gremo v Indijo
in čez kitajsko mejo,
v Ameriko, v Avstralijo
in tudi na Korejo!

Nato raketa isti hip
ponese pionirje
čez Rimsko cesto, Mars in ščip
in Venero v vsemirje!

Nikar ne joči, mamica,
saj vrnemo se zdravi.
Medtem pa nekaj dobrega
za malico pripravi!

Danilo Gorinšek

Ilustr. Bine Rogelj

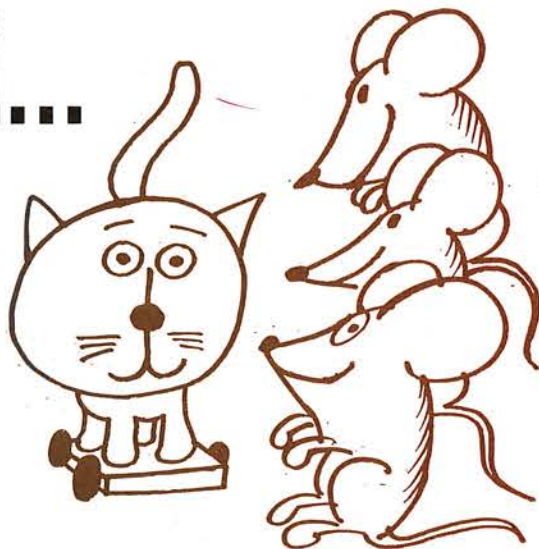
V naši hiši...

V naši hiši
so tri miši,
mačk se ne bojijo...

Miške - sivke,
nagajivke,
se krog njih podijo...

Zdaj pa kdo mogoče pravi:
»Tale pa šantà na glavi,
tveze bedarijo!«

Pa vse res je: naše mačke
namreč so samo — igračke,
té pa ne — lovijo!

Natečaj

Uredništvo Mladinske revije GALEB razpisuje natečaj za OSNUTEK PLATNICE za prihodnje šolsko leto 1974-75. Nagradnega natečaja se lahko udeležijo vsi učenci slovenskih osnovnih šol in dijaki slovenskih srednjih šol v tržaški in goriški pokrajini.

Izdelke v pokončnem formatu, v poljubnih barvah in z obveznim napisom GALEB na vidnem mestu, je treba poslati Uredništvu revije nepreklicno do 31. marca 1974. Na hrbtni strani osnutka napišite geslo. Isto geslo morate napisati na kuverto, v kateri mora biti listek z imenom in priimkom udeleženca natečaja in navedba razreda in šole. Zalepljeno kuverto priložite osnutku.

Vse poslane osnutke bo ocenila komisija priznanih ilustratorjev GALEBA.

Z M A G O V A L E C NATEČAJA DOBI ZBIRKO MLADINSKIH KNJIG. Nagraveni osnutek pa bo objavljen v zadnji letošnji številki GALEBA. Poslanih osnutkov Uredništvo ne bo vračalo in niti ne bo vzelo v poštev osnutkov, ki jih bo prejelo po 31. marcu '74.

Zapojmo veselo

Stana Vinšek

PRISRČNO

NAŠA RAČKA

MIRO KOKOL

Naša je račka čista in lepa: vsak dan se u-
mi-je od kljunčka do re-pa. Če ni po-točka za-
ga-ga: „Rap, rap!“ skoči na de-žek a-li pod kap.

Šolarji pišejo

NEDELJA BREZ AVTOMOBILA

Bil sem zelo žalosten, ko sem zvedel, da ob nedeljah ne bo več mogoče z avtom na izlete. Potem pa sem takoj ugotovil, da je prav zaradi tega lahko nedelja zelo lepa.

Navsezgodaj sva se z očetom zmenila, da bova šla obiskat babico s kolesom. To me je zelo razveselilo. Vzela sva vsak svoje kolo in se odpeljala iz Rojana do Sv. Ane. Peljala sva se 40 minut. Po mestu je bilo zelo lepo, ker ni bilo nobenega avtomobila.

Lepo bi bilo, če bi bilo vsak dan tako in bi se vozil na kolesu po Trstu s svojim očetom.

Darko Bradassi
2. r. ROJAN

PRI SV. JUSTU

Novembra meseca smo se v šoli učili o gradiščih, zato smo si ogledali grič Sv. Justa. Na griču je bilo nekoč močno gradišče in na pobočju griča so imeli kmetje svoje njive. Sedaj je vse drugače.

Ogledali smo si tudi muzej v gradu in videli smo staro orožje, oklepe, ščite, izdelane skrinje in tope. Tekali smo tudi po obzidju in gledali okolico in pristanišče. Predstavljali smo si, kako je bilo nekoč za časa gradiščarjev.

Aleksander Beltrami, Marko Ternovec, Edi Dreossi, Igor Meden, Aljoša Gašperlin, Barbara Pisani
3. r. ROJAN

MOJ BRATEC

Moj bratec je star eno leto. Imenuje se Andrej. Andrej je vedno vesel. Večkrat ne mara jesti in pljuva. Ker je prehlajen, ne sme na dvorišče. Ima dva prijatelja, ki se imenujeta Matija in Andrej.

Erika Ferfolja
3. r. ROJAN

NAS JE PETNAJST!

V našem razredu je petnajst učencev. Imenujemo se: Barbara, Erika, Tatjana, Igor, Štefan, Marčelo, Edi, Aleksander Semen, Aleksander Beltrami, Martina, Marko, Giorgina, Katja, Tamara in Aljoša.

Marčelo in Štefan sta zelo močna. Aljoša je zelo živahen, Edi pa je tih. Oba Aleksandra lepo bereta, Giorgina pa lepo poje. Martina in Tatjana se radi tudi jočeta. Barbara je debeluška, a Erika se rada

prepira z dečki. Katja lepo riše in Tamaro boli večkrat želodec. Igor nam rad po-soja barvice, Marko pa vedno nosi v šolo nova ročna delca. Včasih se prepiramo, pa smo si vendarle dobri prijatelji.

Tamara Pahor, Marčelo Ukmar,
Štefan Bembi, Aleksander Semen
3. r. ROJAN

V MUZEJU

V mesecu novembru smo si ogledali prirodoslovni muzei v Trstu. Videli smo izkopa-nine iz kamene dobe, mumije, ribe in nagačene živali. Štefan je tudi slikal minerale. Videli smo tudi, kako se razvija otrok v ma-minen telesu. V veži je bilo okamenelo deblo. Iz muzeja smo se vrnili peš v Rojan. Tako smo si ogledali pristanišče.

Martina Armani in Katja Palčič
3. r. ROJAN

V ODMORU

Kadar je čas za malico, deklice rade pojemo in plešemo kolo. Rade tudi igramo lov s počepi. Dečki nas večkrat dražijo in me se jezimo. Štefan nam rad izmakne stoličke. Pojesti moramo vso malico, da se mame ne jezijo, in papirčke mečemo v koš za smeti. V odmoru je lepo.

Giorgina Pisani in Tatjana Zaccaria
3. r. ROJAN

MIKLAVŽEVANJE

V sredo 5. decembra smo pripravili miklavževanje pri Domju. Tja smo se peljali s šolskim avtobusom. Otroci tretjega, četrtega in petega razreda smo recitirali o kmečkih uporih, mali pa so recitirali in peli. Miklavževanje se je pričelo ob 13.30.

Najprej je Miklavž obdaril otroke iz vrtca. Nekateri so dobili tudi po tri pakete. Večjim je postavljaj vprašanja. Neka deklica ni vedela, kdo je bil Simon Gregorčič, zato ji je Miklavž svetoval, naj pogleda v knjigo, ki jo je dobila.

Norina Dobrila, Alenka Dobrila,
Evidika Kermac, Serena Slapnik
3. r. RICMANJE

Včeraj smo praznovali god sv. Miklavža. Na dvorišču smo čakali šolski avtobus, da bi nas peljal v Domjo. Ko smo prispeli v Domjo, smo v šoli nastopili z recitacijo: »Punt«.

Po nastopu je prišel sv. Miklavž. Spraševal je poštevanke in pesmice. Dobili smo mnogo daril.

Parkeljček se je jokal, ker ga je bilo sram. Barbara, Magda in Norina so bili angelčki. Miklavževanje se je končalo ob petnajstih. Napovedovalka je bila Lorena iz petega razreda.

Mitja Vecchiet, Ambra Coloni,
Fabij Kermac in Viljem Berdon
3. r. RICMANJE

MOJA SPALNICA

Moja spalnica je majhna. V sobi imam lepo, belo posteljo. Imam tudi veliko omaro. Soba ima okno. Na omari imam globus in mnogo lepih lutk. V kotu pod oknom imam dve košari, ki jih rabim za igrače. V omari imam tudi knjige. Na zidu imam lepe naslikane mucke. Na vratih so lepe risbe, ki sem jih naredila v šoli.

Aleksandra Bevilacqua
3. r. SV. FRANČIŠKA

MOJA POT NA TRIGLAV

Zadnjo soboto v avgustu smo se z mamo in očetom odpravili v hribe. Prispeli smo v Trento in tu je očka vprašal: »Kaj, če bi šli na Triglav?«

Z mamo sva se spogledala in rekla: »Pa pojdimo!«

Po dolini Zadnjice smo se odpravili proti koči na Doliču. Pot se je strmo dvigala in zato smo morali večkrat počivati. V mraku smo le prišli do ledenika in ga prečkali. Bilo je to prvič, da sem hodil po ledeniku, in bil sem razočaran, kajti predstavljal sem si ga lepega belega, tam pa je bilo vse črno in sivo od umazanije. Kmalu zatem smo prišli v Tržaško kočjo na Doliču. Bili smo utrujeni in lačni, zato smo brž povečerjali in legli spat. Naslednjega dne smo se zgodaj odpravili proti očaku Triglavu. Pot je bila ponekod težavna, da smo se morali držati napetih jeklenih vrvi. Na vrhu Triglava pa smo veselo pohiteli proti Aljaževemu stolpu. Tu smo se fotografirali, žigosali izkaznice in se podpisali v spominsko knjigo.

Okrog nas so se dvigali mogočni vrhovi. Daleč na obzorju smo videli avstrijske vrhove in Dolomite v Italiji. Krenili smo nato proti Kredarici. Skoraj vso pot navzdol smo se morali držati jeklenih vrvi in klinov. Na Kredarici smo se odpočili in nato nadaljevali pot mimo Planike, čez Hribarice in mimo doline Sedmerih jezer do kočje na Prehodavcih, kje smo po celodnevni hoji prenočili. Naslednje jutro nas je zbudil študentski oktet, ki je pel pesem: »Oj Triglav moj dom.«

Po zajtrku smo se vrnili v Trento. Med potjo sem videl gamse, ki so skakali po policah. Domov sem se vrnil utrujen, toda vesel, ker sem bil na naši najvišji gori. Upam, da bom še kdaj šel na Triglav.

Miran Čotar
4. r. UL. RANDACCIO - GORICA

POLOMLJENA IGRAČA

Najraje se igram z žogo. Kadar sem prosta in če je lepo vreme, se grem ven žogat.

Imela sem že tri žoge. Prvo sem dala psičku, toda ta jo je že čez nekaj dni preluknjaj. Tista žoga je sedaj na kupu listja in psiček je niti ne pogleda, ker se rajši igra z žogico, ki jo je dobil pozneje. Manjšo žogo mi je prinesel dedek, drugi dve večji pa mi je podaril stric. Eno sem imenovala Total, drugo Aral.

Žoga Total se je s časom izpraznila sama, ker sem jo vedno drsala in vlačila za sabo po tleh. Drugo pa je končal psiček, ko sem jo pomotoma vrgla na tla.

Prav tisti dan sem v šoli dobila lepo oceno in sem bila zelo vesela. Ko sem se vrnila domov, so mi povedali, da je psiček preluknjaj edino žogo, ki sem jo še imela. Postala sem žalostna in tistega dne psička nisem niti pogledala.

Mama mi je obljubila, da mi bo kupila novo žogo, a da moram nanjo bolj paziti. Tako se je tudi zgodilo. Mama mi je kupila lepo žogo in imam jo še sedaj.

S psičkom sva spet prijatelja in se oba igrava z novo žogo.

5. r. NABREŽINA /
Martina Kakes

PRVE SNEŽINKE

Danes zjutraj je na kraški planoti prvič zapadel sneg. Bili smo zbrani v učilnici nabrežinske osnovne šole. Učili smo se o naklonih. Naenkrat smo skozi okno zagledali snežinke, se začeli čuditi in na tiho klepetati. Ko je gospa učiteljica zaslišala šepetanje, se je obrnila k nam in videla, da smo vsi obrnjeni proti oknom. Tudi sama je pogledala ven, se začudila in nam rekla: »Aha, otroci, vidite, kako sneži?« Mi pa smo radostno vzkliknili: »Živio sneg!« Vsi smo bili veseli, le gospa učiteljica je bila nejevoljna, ker je nismo več poslušali, ampak smo strmeli skozi okno v belo, s snegom pokrito pokrajino.

Nestrpno smo čakali konec šolskega pouka. Končno je prišla ura, ko smo se lahko odpravili, zmolili in se postavili v vrsto. Tedaj je pozvonil šolski zvonec. Poslovili smo se od gospe učiteljice. Z veselimi kriki smo se zaleteli na šolsko dvorišče in že so po zraku letele snežne kepe.

Ko sem prišla domov, sem se hitro preoblekla, poiskala sanke in se s sestrično napotila v gornji del vasi. Od tam sva se spuščali s sankami po travnikih v dolino. Kmalu so se nama pridružili še drugi vaški otroci. Naredili smo tudi lepega sneženega moža.

Damijana Kralj
5. r. NABREŽINA

SLOVESNO PRAZNOVANJE NA REPENTABORSKI ŠOLI

V soboto prvega decembra smo praznovali 100-letnico ustanovitve naše šole in 30-letnico njene obnovitve. Istega dne smo proslavili tudi njeno poimenovanje po pesniku Alojzu Gradniku.

Spored se je začel z odkritjem doprsnega kipa pesnika Alojza Gradnika in z govorom gospoda ravnatelja in gospoda župana. Naša telovadnica je bila nabito polna. Med gosti je bila tudi pesnikova vdova, gospa Gradnikova, pesnikov sin in še mnogo njegovih sorodnikov. Prisotni so bili vsi naši starši in mnogo učiteljev, med katerimi sta bili tudi dve partizanski učiteljici.

Naš spored je bil prav lep. Dramatizirali smo Gradnikove pesmice in jih prav lepo odigrali. Mislimo, da so vsem najbolj uga-jale: »Muhavost zaljubljenih«, »Cunjar« in »Cigan in dinja«. Občinstvo se je od srca nasmejalo in nam dolgo ploskalo. Tudi peli smo. Med drugimi, smo zapeli tudi Gradnikovo pesem »Padaj, padaj rosica«.

Nato so deklamirali člani Prosvetnega društva »Kraški dom«. Spored je zaključil domači pevski zbor »Srečko Kumar«.

Naše mamice so pripravile tudi okusno zakusko. Gostje so se tako še ustavili in si ogledali našo novo šolo in odkriti doprsni pesnikov kip.

Naj vam povem še nekaj podatkov o naši šoli. Sedanja šola je namreč nova, odprli smo jo lani. Tudi tedaj je bilo zelo slavnostno. Prej smo hodili v staro šolo. Pred sto leti pa tudi te še ni bilo. Ko se je 1. junija 1873 začel pouk, so morali otroci hoditi v mežnarijo. Staro šolo so zgradili šele v šolskem letu 1880-81, vendar ne tako, kot je sedaj, ampak samo desno stran. Levo krilo so dozidali šele 1903. leta. Tedaj je hodilo v repentaborsko šolo okoli 140 učencev, kajti naša občina je obsegala še vasi Dol, Voglje in Vrhovlje.

Lepo je pri nas. Ko vas bo zanesla pot na Repentabor, oglejte si lepo osnovno šolo »Alojz Gradnik«!

Učenci
4. in 5. r. REPENTABOR

GOZD

Gozd je velik. V gozdu rastejo smreke, gobe, jagode, kostanji. V gozdu je mnogo živali, in sicer: zajci, veverice, srne, ptički in druge živali. Hudobni ljudje zažigajo gozdove. Drevesa zgorijo, živali pa poginejo. Gasilci se morajo truditi za gašenje požara. Upam, da bodo ljudje postali dobri in ne bodo več netili požarov v gozdovih.

Gabrijel Albertini
4. r. SV. FRANČIŠEK

MÜNCHEN

V Münchnu sem se rodila. Tam sem bila osem let. München je zelo veliko mesto. Ljudje v Münchnu so zelo olikani. Vsi delajo. Nihče ni brez dela. Moja mamica je delala in me je dala v varstvo neki gospe, ki me je vedno čuvala. Tista gospa je bila zame druga mama. Kupovala mi je mnogo stvtri. Imela je zelo dobro srce. Ko so me odpeljali, sem se jokala in svojo drugo mamo ne bom nikoli pozabila. Še sedaj mi za Božič vedno pošilja paket in obleke. Zelo sem žalostna, ker sem zapustila to lepo mesto. Vsako leto v počitnicah hodim v München. Danijela Lavrenčič
4. r. SV. FRANČIŠEK

SESTRA SUZANA

Sestra Suzana uči verouk. Verouk imamo vsak terek in petek. Tudi danes je bila Sestra Suzana. Govorili smo o Abrahamu in sinu Izaku. Pokazala nam je tudi slike sv. Frančiška. Kadar smo pridni, nam Sestra Suzana kaže tudi filme. Darovala nam je knjige krščanskega nauka. Zadnjič smo pisali o Noetu in o njegovi ladji. Sestra Suzana je zelo dobra. Vsi iz našega razreda jo imamo radi. Boštjan Javornik
4. r. SV. FRANČIŠEK

MIKLAVŽEVA PRIREDITEV NA KATINARI

Tri tedne pred Miklavževo prireditvijo mi je učiteljica dala vlogo angelca. Učila sem se vsak dan. Petega decembra zvečer smo nastopili. V šolski dvorani so nekateri očetje pripravili oder in ga okrasili. Prišli so skoraj vsi starši, gospod ravnatelj in bivša učiteljica gospa Minka, ki je učila v naši šoli več kot deset let.

Najprej smo vsi učenci zapeli nekaj slovenskih pesmi pod vodstvom gospoda kateheta. Potem so nastopili učenci prvega razreda s telovadno točko in deklamacijami. Učenci petega razreda so pripravili igrice »Kmetič in volk«. Igrica je lepo uspela, saj so se jo učili vsak dan.

Na oder so priskakljali parklji in angelci, ki so nekaj recitali in zapeli. Otroci so najbolj pričakovali Miklavža. Stopil je na oder in pozdravil otroke. Začel jih je obda-

rovati s paketi. Nekaterim pretepačem so parklji dali šibe. Med vsemi so bili štirje faloti, ki vedno nagajajo in se pretepajo.

Kmalu nato je bil kov prazen in prireditve je bilo konec. Sv. Miklavž je vse lepo pozdravil in odšel. Paket sem dobila tudi jaz. Radovedna sem bila, kaj je v njem. Šele doma sem ga odprla. V paketu je v škatali ležal mikroskop. Presrečna sem bila zaradi lepega daru.

Počakati bomo morali še eno leto, da se spet vrne sv. Miklavž.

Katja Kjuder
5. r. KATINARA

NA KOLOVOZU SEM VIDEL VEVERIČKO

Nekega dne, ko sem šel v šolo, sem na kolovozu videl veveričko. Sedela je na veji visokega borovca. Bila je temno rjavordeče barve. Imela je nakodran rep in na uhljih siv čopek. Iz torbe sem vzel kos kruha in ga položil na tla. Skril sem se v grm in gledal, če bo veverička prišla po kruh. Nenadoma je lahno skočila z borovca in začela glodati kruh. Ko ga je pojedla, je spet skočila na borovec, potem pa na druga drevesa in odšla v svoj brlogec.

Ko sem prišel v šolo sem vse povedal učiteljici. Drugo jutro so tudi moji sošolci na Kolovozu na istem kraju videli veverico.

Gianni Pecchiar
5. r. KATINARA

PRVI SNEG

Danes zjutraj, ko sem se odpravila v šolo je bilo vse tiho in mrzlo. Ko je zvonec oznanil odmor, nas je učiteljica poklicala k oknu. Poklicala nas je, ker je začelo snežiti. Naletavale so velike snežinke in kmalu prekrile travnike, drevje, hiše in ceste. Učiteljica je stegnila roko in ulovila snežinko. Pokazala nam jo je, kako je sestavljena. Bila je kakor majhna cvetica. Vsi smo bili veseli.

Ko sem prišla domov, sem še vedno gledala skozi okno. Po kosilu sem šla malo na vrt. Oblekla sem se toplo, da se ne bi prehladila. Videla sem, kako je sneg prekril zelenjavo, zid, travo, drevesa in gugalnico. Tudi ribice so plavale pod ledom in snegom. Moj bratec je iz snega naredil majhnega sneženega moža. Še vedno je snežilo, a ne tako gosto kot dopoldne. Mami sem nesla list, ki je bil pokrit s snegom, a ker sem se dalj časa zadržala v hiši, se je sneg stajal in v rokah mi je ostal moker list, ker je bilo v notranjosti toplo. Ko je prišel domov oče, nas je peljal z avtomobilom do Slivnega. Tam smo se malo kepali. Katerina Leghissa
4. r. DEVIN

NAŠ VRT

Naš vrt je precej velik. V vrtu rastejo smreka, vrba žalujka, breskve, bršljan, češnja, marelice in mandeljni. Imeli smo dva manjdeljna, a eden je usahnil. Na vrtu imamo zelenjavo. Sredi vrta je gugalnica. V ribniku plavajo lepe ribice. Poleti se v vrtu igrava s sestro Katerino. Sedaj je vrt prazen in gol, ker je mraz.

Marko Leghissa
2. r. DEVIN

MIKLAVŽ

V sredo je prišel sv. Miklavž v šolo. Imeli smo prireditev. Miklavž je dal vsem otrokom darila. Miklavžu so pomagali angelci. Nastopala sem tudi jaz.

Tanja Gombač
2. r. KATINARA

Sv. Miklavž je bil z mano zelo dober. Mama ga je prosila, naj mi prinese tisto, kar želim. Obljubila sem mu, da se bom učila. Prišel je v šolo. Njemu na čast smo deklamirali. Prinesel mi je dve knjigi, zvezek, punčko in peresnico.

Elena Del Gobbo
2. r. KATINARA

Šestega decembra je bil dan sv. Miklavža. Vsi otroci smo se veselili. Meni je prinesel dosti daril. V šoli smo priredili veliko veselico. Sv. Miklavž je okregal mojo sestro, ker ima še dudo. Bilo jo je sram. Učenci iz petega razreda so dobili šibo. Vasilij in David Čok sta bila na odru prva okregana. Sv. Miklavž mi je prinesel sani. Komaj čakam snega.

David Gregori
2. r. KATINARA

Sv. Miklavž nas je obiskal v naši šoli. Najprej smo imeli prireditev. Mi iz prvega in drugega razreda smo peli in deklamirali. Zatem je prišel sv. Miklavž. Poklical je Vasilija in mene. Rekel je, da morava biti bolj pridna. Jaz sem mu obljubil, da bom pridnejši in sedaj res ubogam. Nato je obdaril vse otroke. Meni je prinesel copatke, Lego, medvedka in žogo. Barbari je prinesel punčko in dudko.

David Čok
2. r. KATINARA

MOJ DOM

Moj dom je v Zabrežcu. Stoji na sončnem kraju. Hiša ni nova, a je na novo ometana. Ima osem oken in dvoje vrat. Naše stanovanje je v prvem nadstropju.

Pred hišo je dvorišče. Na dvorišču večkrat kopljem jamice. Tu je tudi majhen tobogan, na katerem se s sestrično radi drsava. Pri hiši je tudi vrt, kjer raste mnogo zelenjave.

Z okna dnevne sobe je lep razgled na polja, travnike in morje.

Tomaž Petaros
2. r. BORŠT

Moj dom mi je zelo všeč. Ima štiri okna in tre sobe. Pred hišo rastejo cvetice, tri smreke, češnja in nekaj trt.

Hiša ima veliko dvorišče in vrt. Pri hiši je tudi garaža in klet. Blizu hiše je privezan psiček.

Barbara Boneta
2. r. BORŠT

Moj dom je v Borštu. Stoji na sončnem gričku. Ima lep razgled na morje in na dolino Glinščice. Star je sedem let. Ima dve stanovanji. Pozimi ju ogrevamo s centralno kurjavo. Pred hišo je dvorišče in vrt. Na vrtu raste zelenjava, nekaj figovih dreves in druga sadna drevesa.

Vesela sem, da imam svoj dom.
Rosana Abrami
2. r. BORŠT

Moj dom ima sedem let. Star je kot jaz. Očka in dedek sta ga dogradila, ko sem se jaz rodil. Je lep in prostoren. Pobarvan je v belo barvo. Ima dve nadstropji. Pri hiši imamo dva vrta. V enem rastejo sadna drevesa, cvetice in trava, v drugem vrtu, ki je za hišo, pa rastejo zelenjava in trte. S tega vrta je razgled na morje in mesto. Pred hišo je cesta, ki pelje v mesto in na Katarino.

Dimitrij Vecchiet
2. r. BORŠT

BUČEK IN JAJCA

Bil je topel popoldan. Mama je ukazala Bučku, naj gre kupiti jajca, da bo naredila potico. Buček je šel z doma, kupil tri jajca, na poti domov pa je srečal prijatelja Jurčka. Jurček je Bučka prepričal, da sta šla skupaj igrat nogomet. Igrala sta že nekaj časa, ko se je Buček spomnil, da ima jajca v žepu. Toda, ojej! Bilo je že prepozno, ker so bila jajca že razbita.

Buček je prišel domov in mama ga je vprašala, kam je dal jajca. Tedaj je Buček ves objokan povedal, da je jajca razbil, ker je šel igrat »balon«.

Mitja Bauzon
3. r. UL. CROCE - GORICA

KIPEC IN KAPEC

Nekega dne je Kipec obiskal Kapica. Kipec je rekel Kapcu: »Pridi z menoj, greva jest češnje. Ti ne veš, kako so okusne!« Kapica je bil takoj pripravljen in je vprašal: »Pridem, ampak kje je to drevo?« Kipec se je posmejal in odgovoril: »Na vrtu mojega strica!«

Prijatelja sta se zmenila in odšla na stričev vrt. Splezala sta na drevo in začela trgati češnje. Toda, joj! Veselja je bilo kmalu

konec. Pod drevo je priteknel stričev pes in jezno začel lajati na Kipca in Kapca. Potem je prišel še stric, poklical Kipca in Kapca z drevesa in jima s šibo pošteno sprasil hlače.

Od tedaj našima prijateljema češnje ne ugajajo več.

Aleksander Feri
3. r. UL. CROCE - GORICA

MOJ PRIJATELJ

Moj prijatelj se imenuje Edi. Hodi v četrti razred. V šoli ni priden. Ima mnogo igrač. Ima tudi brata, ki se imenuje Branko. Edi igra na kitaro in tudi košarko. V tem mesecu me ni prišel še obiskat, zato se igram z bratom.

Giorgio Tomez
3. r. SV. FRANČIŠKA

MOJ DED

Moj ded se imenuje Drago. Vedno dela na njivi. Doma imamo mnogo zelenjave. Ded me včasih posadi na kolena in mi pripoveduje lepe zgodbe. Jaz pa mu zapojem pesem o mami. Tedaj naju oba prevzame neskončna radost.

Irma Medvešček
3. r. SV. FRANČIŠKA

MOJ OČE

Moj oče dela pri Primorskem dnevniku. Dela ponoči. Njegovo delo je zelo težko. Jaz sem v zavodu. Dvakrat na teden me pride obiskat. Ob sobotah in nedeljah grem z njim domov. Imam ga zelo rad. Imenuje se Bogo. Je še zelo mlad. Včasih mi kupi lepe knjige.

V soboto me je peljal v Ljubljano. Tam sem videl lepe, moderne stavbe. Hodila sva ob Savi. Na trgu sem videl Prešernov kip. Vsakokrat ko me pride obiskat, mi ob slovesu da lep poljubček. Tedaj sem zelo vesel.

Miha Samsa
3. r. SV. FRANČIŠKA

BABICA

Moja babica je bila šivilja. Zdaj ne šiva več, ampak plete in kaj bere. Je dobra in pridna. Ima me rada, ker jo ubogam. Vse, kar si želim, mi rada da. Večkrat me zapodi iz hiše, ker ji nagajam. Potem se začne jeziti, ampak se kmalu potolaži.

Norma Prasel
3. r. SV. FRANČIŠKA

ZGONIK

Zgonik je moja rojstna vas, zato jo imam vedno pred očmi. Težko mi je, da sem letos daleč od nje. Vsak večer, predno zaspim, pošljem poslednji pozdrav svoji rodni vasi.

Zgonik ni velika vas, a imamo veeno občino, lepo cerkev, novo šolo, otroški vrtec

in lepo gostilno. Ugajajo mi njeni vrtovi, polni cvetja, njeni sadovnjaki, brajde, pašniki in gmajne.

V nedeljo sem dolgo hodila sama po kraški gmajni, dokler sonce ni zatonilo. Morala sem se spet vrniti v Trst med svoje nove prijatelje, kjer se počutim zelo prijetno. Toda svoje rojstne vasi ne bi zamenjala za ves blesk velikega mesta. Zato se svoje rojstne vasi spominjam tudi v šoli med poukom.

Norena Milič
4. r. SV. FRANČIŠKA

PREPOVED PROMETA

Danes je vse prazno, ker ne vozijo avtomobili. Vsak praznik ne bodo vozili avtomobili, ker je prepovedano. Nekateri ljudje se vozijo s kolesi. Tudi meni je mama dovolila, da sem šel s kolesom na cesto. Ob nedeljah lahko vozijo samo avtobusi, avtomobili Rdečega križa, policije in taksiji.

Ervin Košuta
3. r. PROSEK

MOJE PLETENJE

Moje pletenje je modre barve. Spletla si bom toplo ovratnico. Danes nam je učiteljica obljubila, da bomo lahko imeli ročno delo tudi jutri. Jaz rada pletem s pletilkami. Kadar končam pisati naloge, ponavadi pletem. Pletenje mi ugaja, zato pletem skoraj vsak dan. Tudi moje sošolke skoraj vse pletejo ovratnice. Ko bom končala ovratnico, bom začela drugo ročno delo.

Andreina Menegatti
3. r. PROSEK

SPREHOD V BARKOVLJE

Po kosilu smo včeraj šli peš v Barkovlje. Med potjo smo se pogovarjali. Brat Sandi in jaz pa sva tekala sem in tja. Šli smo na obisk k teti. Pri teti smo gledali televizijo. Na sporedu je bil film »Trije mušketirji«. Ko je program končal, smo popili kavo in se vrnili proti domu. Domov smo prišli v mraku in premraženi, ker je bilo na Proseku pet stopinj pod ničlo.

Peter Micheli
3. r. PROSEK

NEDELJA BREZ PROMETA

Včeraj je bila lepa sončna nedelja. Bila je že tretja nedelja brez prometa. Avti niso smeli voziti zaradi pomanjkanja bencina.

Zjutraj sem se zgodaj zbudil, popil kavo in šel k maši. Pri maši sem tudi pel. Pela sta tudi Aleksander in Korado. Prišel sem nato domov, vzel kolo in se šel vozit po Kontovelu. Tam sem srečal Korada in vozila sva se skupaj. Začela sva tudi tekmovali s kolesi. Vedno je zmagal Korado. Potem sva se zmenila, da bova šla v kino gledat film o Tarzanu. Ob treh in pol sem

šel iskat Korada na dom. Meni je bil film zelo všeč. Potem sem šel domov, kjer mi je mama skuhala večerjo. Po večerji smo igrali igro »človek ne jezi se!«. Nekajkrat sem zmagal jaz, nekajkrat drugi, le mama ne. Ob osmih zvečer sem šel spat.

3. r. PROSEK
Marko Danieli

MOJ BRATRANEC

Imam bratranca, ki je star deset let. Obiskuje peti razred na Proseku. Imenuje se Robert Bogatec. Vsak dan me pride obiskat in mi vedno nagaja. Večkrat grem tudi jaz k njemu. Igrava se na podstrešju z njegovimi igračkami. Kadar hočem domov, zaklepa vrata in skrrije ključke, ker hoče, da ostam pri njem.

Z bratranecem se imava rada, a se večkrat skregava.

David Furlan
3. r. PROSEK

DAMIROVO PERO

Sedaj je šla mama v trgovino. Kupit je šla Damiru pero. Komaj čakam, da bo prišla domov, da bom videla, kakšno pero je kupila Damiru. Ko bo prišla mama domov, bom poskusila pisati z Darimovim peresom. Imela sem že rdeče, zeleno, sedaj pa imam črno pero. Rada bi imela še rumeno.

Tanja Starc
3. r. PROSEK

TEKMOVANJE S KOLESI

Včeraj sem bil na Kontovelu. Tam sem se vozil s kolesom. Prišli so tudi nekateri prijatelji. Potem smo šli v društvo in se igrali. Sli smo potem k mlaki, kjer smo tekmovali s kolesi. V prvi tekmi sem bil tretji, potem zadnji in v tretji prvi. V šesti tekmi sem padel in sem bil izločen. Padel je tudi Aleksander. Nato je prišel še moj brat. Ko sva tekmovala z bratom, sva vsako tekmovanje izgubila. Prišli so še drugi prijatelji. Vsi smo tekmovali. Bilo je zelo lepo. Ob štirih sem šel domov. Z menoj je prišel tudi prijatelj Aleksander.

Korado Ciuch
3. r. PROSEK

VOŽNJA S KOLESOM

Včeraj sem šel s kolesom na Prosek. Bilo je zelo lepo. Avti niso smeli voziti, da bi varčevali z bencinom. Z menoj je šel tudi prijatelj Edi. Na Proseku sva se vozila gor in dol, saj je bila cesta prazna. Ob enajstih sva šla v Gabrovec, ko pa je zvonilo poldne, sva prišla domov.

Po kosilu sem po televiziji gledal komične filme. Bilo je zelo smešno. Potem sem spet šel s kolesom v vas. Ob dveh sem se odpeljal k teti. Ko sem se vrnil domov, sem z očetom igral tombolo. Popoldne sem šel v kino. Gledal sem film o Tarzanu in

bil mi je všeč. Vrnil sem se domov, kjer sem po večerji igral damo.

Aleksej Pertot
3. r. PROSEK

KONJI

Ko sem šel pred dnevi na sprehod, sem na nekem travniku zagledal štiri konjičke. Kar čudno se mi je zdelo, da imamo v vasi konje. Okoli njih se je zbralo mnogo otrok, da se uboge živali niso mogle niti pasti. Na travniku so bili samec, samica in dva žrebička. Eden je bil rjav, drugi pa črn. Kobila je bila rjava, konj pa črn. Najbolj sta mi bila všeč žrebička. Konj in kobila sta bila privezana, žrebička pa ne. Konje sta pasla Štefan in Davorin in puščala da sta žrebička tekala gor in dol po travniku. Deklice so se konjev bale in so zbežale domov. Mi dečki smo se jim smejali.

Martin Starc
3. r. PROSEK

V ŠOLI

Zjutraj je v naši učilnici nekoliko zeblo, sedaj pa je zelo lepo. V preteklih dneh je bilo oblačno in deževno, ponoči pa se je zvedrilo, postalo je bolj hladno in sedaj nam v razred sije prijetno sonce. Nebo je popolnoma jasno. Sinoči ga je pometla burja.

Jaz hodim zelo rad v šolo. V šoli mnogo delamo, a vse naše delo je kakor lepa

igra. Fantkov je več kakor deklic. Včasih so naše »ženske« zelo sitne.

Massimo Celea
3. r. PROSEK

SNEG

Danes sneži in jaz sem vsa srečna. Poprej sem bila na snegu. Zelo mi je ugajalo. Vse je belo. Tudi avti so beli. Ko bom končala ta prosti spis, bom spet šla ven. Kadar zapade sneg, vsi kričimo »juhuhu!«. Ko smo prišli iz šole, smo vsi kričali kot Indijanci. Mama pa so se jezile in godrnjale, ker je zapadel sneg.

Sonja Bucavelli
3. r. PROSEK

NEUBOGLJIVOST

Nekega dne v prejšnjem tednu sem se pred hišo igral z bratom. Tekala sva po bližnjih pašnikih in se drug drugega lovila. Mama naju je klicala v hišo, a midva je nisva ubogala. Tekala sva naprej, naenkrat pa mi je spodrsnilo. Padel sem z zida na kup zarjavele bodeče žice. Urezal sem se v roko čez dlan. Ker sem začel krvaveti, sem naglo stekel domov. Doma me je mama okregala, ker je nisem ubogal. Potem mi je razkužila rano, oče pa mi je roko obvezal. Na srečo so me nekaj dni prej cepili proti tetanusu, sicer bi moral k zdravniku. Sedaj se je rana že zacelila.

Aleksander Gruden
3. r. PROSEK

Urednik odgovarja

Učencem 5. razreda osnovne šole v ROJANU se prisrčno zahvaljujem za voščila in njihovo voščilnico tudi objavljam. Ob enem jim sporočam, da sem držal obljubo. V tej številki je objavljen obširen članek o Primožu Trubarju in celo priloga je čokrat posvečena Trubarju in njegovim knjižnim izdajam. Upam, da bo snov koristila tudi ostalim učencem.

Učiteljici Tatjani Bednarich iz osnovne šole v Ul. Croce v Gorici sporočam, da bom rade volje vedno objavljaj prispevke, povestice in spise njenih učencev v rubriki »Šolarji pišejo«. Po svojih možnostih bom tudi skušal izpolniti vse njihove želje.

***

Ponovno opozarjam učence, ki pošiljajo rešitve ugank, naj v pismu navedejo ime, priimek, razred in šolo. Isto velja tudi za tiste, ki pošiljajo razne spise in prispevke. Iz Doline sem dobil spis »Naše klobase« brez podpisa. Žal prispevka nisem mogel objaviti. Zato, dragi učenci, ne pozabite napisati svojega imena, priimka, razreda in šole, če hočete, da bo GALEB objavljaj vaše proste spise in vas upošteval pri zrebanju. Od letos dalje GALEB nagraduje pet reševalcev križank in ugank in ne več štiri kot poprej. Prav zaradi tega imate več možnosti, da vam bo žreb naklonjen. UREDNIK

Za listre glave

SLIKOVNA KRIŽANKA

Wodoravno:

navpično:

10
11 S O L
12
13 L
14 E
15
16
17

100m²

Poiščite ustrezne besede za vse, kar je narisano. Besede vnesite v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

B	R	S	T	I	Č	J	E
K	O	R	A	K	A	T	I
R	A	Z	U	M	E	T	I
V	R	E	D	N	O	T	A
K	A	R	A	V	A	N	A

PREMIKALNICA

Premikajte besede vodoravno tako, da boste dobili imena treh gor: prva in zadnja sta v Kamniških, druga pa v Julijskih Alpah.

REŠITEV SKANDINAVSKE KRIŽANKE IZ 3. ŠTEVILKE

VODORAVNO: črn, snežak, AA, Igo, konjiček, smučke, oprema, stot, AFŽ, in, strele, priimek, balon, klor, blagajna.

NAVPIČNO: Tržič, če, nagelj, sanke, najemati, kokoš, kupon, očrt, motika, Afrika, zemlja, srna, Leon, ekran, pol, lb.

Rešitve ugank pošljite čimprej na Uredništvo GALEBA: Lojze Abram, Ul. G. Amendola 12 — 34134 Trst.

REŠITVE SO POSLALI: Karlo Glavina, Marko Saksida, Massimo Viller, Viljem Lorenzi, Elena Del Gobbo, David Čok, Tanja Gombač, Vasilij Pečar, David Gregori, Tatjana Leonardon, Damijan Glavina, Barbara Saksida, Aleksander Dovgan in Ivo Glavina, 1., 2., 3., 4. in 5. r. KATINARA. Vera Lukman, Majda Pelicon, Eleonora Cijak in Moreno Marson, 5. r. SOVODNJE OB SOČI. Robert Moimas, Andrej Kralj, Vida Legiša, Maja Milič, Valentina Frandoli, Ranko Sarđoč in Elvis Perić, 3. in 4. r. SLIVNO. Miloš Križmančič, 4 r. GROPADA. Katja Stopper, 5. r. SV. JAKOB. Darij Racman, 5. r. PESEK. Ivan Vogrič, 5. r. ŠTEVERJAN. Damijan Ota, 4. r. BOLJUNEC Martina Kafol, 4. r. SV. IVAN. Darko Bradassi, Marko Civardi, Vesna Bajc, 2. in 5. r. ROJAN. Marino Pangos, SV. ANA. Valentina Drnovšček, David Vidali, 2. in 4. r. BAZOVICA. Tanja Kuret, 4. r. RICMANJE. Milena Jovanovska, Ada Močnik, Tanja Kuret, 3., 4. in 5. r. DONADONI. Andrej Pupis, Neva Caris, Helena Gruden, Lučka Casteroli, 4. in 5. r. NABREŽINA. Adrijan Marsetti, 4. r. BORŠT. Peter Starc, 4. r. PROSEK. Igor Devetak, 5. r. DOBERDOB.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Andrej Kralj, 3. r. SLIVNO; Valentina Drnovšček, 2. r. BAZOVICA; Ivan Vogrič, 5. r. ŠTEVERJAN; Darij Racman, 5. r. PESEK; MAJDA PELICON, 5. r. SOVODNJE OB SOČI.